

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Daniely Zemanové a soudce Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **K. J.**, zast. Mgr. Daliborem Šamanem, advokátem se sídlem Fibichova 218, Mělník, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 65, Praha 10, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 8. 2013, čj. 107/500/13 3335/ENV/13, a ze dne 18. 6. 2014, čj. 1422/500/14 39725/ENV/14, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 8. 10. 2015, čj. 47 A 33/2013-64, o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutími Agentury ochrany přírody a krajiny České republiky, Správy chráněné krajinné oblasti Kokořínsko, ze dne 19. 11. 2012 a 7. 4. 2014, nebyla žalobci (dále jen „stěžovatel“) ve vztahu k jeho přívěsu na jeho pozemku povolena výjimka ze zákazu dle § 26 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 43 odst. 3 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů, dle kterého je zakázáno na území chráněné krajinné oblasti vjíždět a setrvávat s motorovými vozidly a obytnými přívěsy mimo silnice a místní komunikace a místa vyhrazená se souhlasem orgánu ochrany přírody, kromě vjezdu a setrávání vozidel orgánů státní správy, vozidel potřebných pro lesní a zemědělské hospodaření, obranu státu a ochranu státních hranic, požární ochranu a zdravotní a veterinární službu. Odvolání stěžovatele byla zamítnuta rozhodnutími žalovaného ze dne 29. 8. 2013, čj. 107/500/133335/ENV/13, a ze dne 18. 6. 2014, čj. 1422/500/1439725/ENV/14. Žaloby stěžovatele proti oběma rozhodnutím žalovaného Krajský soud v Praze spojil ke společnému projednání a rozsudkem ze dne 8. 10. 2015, čj. 47 A 33/2013-64, je zamítl.

[2] Stěžovatel podal kasační stížnost, ve které zpochybňoval právní závěry krajského soudu a poukázal na vady řízení před krajským soudem. Současně stěžovatel v závěru kasační stížnosti požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Návrh odůvodnil tím, že je problematické s obytným přívěsem nakládat a nemá možnost jej kamkoli nyní přepravit či uskladnit.

[3] Nejvyšší správní soud považoval odůvodnění návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti za poněkud strohé, proto jej přípisem ze dne 1. 12. 2015 poučil

o zákonných podmínkách pro posouzení návrhu na přiznání odkladného účinku dle § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a vyzval jej, aby ve lhůtě jednoho týdne svůj návrh doplnil a upřesnil. Současně stěžovatele poučil o zpoplatnění tohoto návrhu soudním poplatkem. Přípis byl stěžovateli doručen prostřednictvím jeho zástupce dne 1. 12. 2015.

[4] Dne 3. 12. 2015 stěžovatel k výzvě zaplatil soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Ve lhůtě stanovené, resp. dosud, však stěžovatel svůj návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nekonkretizoval.

[5] Podle § 107 s. ř. s. kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se užije přiměřeně. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Podle odst. 3 téhož ustanovení přiznáním odkladného účinku se pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí.

[6] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti dle § 73 odst. 2 ve spojení s § 107 odst. 1 s. ř. s. nejsou naplněny.

[7] Při posuzování návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je třeba, aby se Nejvyšší správní soud primárně zaměřil na zkoumání, zda stěžovatel uvádí skutečnosti, které by nasvědčovaly možnosti vzniku nepoměrně větší újmy stěžovateli oproti jiným osobám. Tyto skutečnosti jsou vždy individuální, závislé pouze na osobě a situaci stěžovatele. Jak již Nejvyšší správní soud dříve judikoval, povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má stěžovatel. Stěžovatel musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky napadeného rozsudku, z jakých konkrétních okolností to vyvozuje, a uvést její intenzitu. Vylíčení podstatných skutečností o nepoměrně větší újmě musí svědčit tomu, že negativní následek, jehož se stěžovatel v souvislosti s napadeným rozsudkem krajského soudu obává, by pro něj byl zásadním zásahem. Hrozící újma musí přitom být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická a bagatelní. Charakter odkladného účinku pak spočívá v jeho mimořádnosti, neboť přiznání odkladného účinku má místo jen tam, kde jeho nezbytnost převáží nad požadavkem právní jistoty a stability právních vztahů opírajících se o pravomocná rozhodnutí orgánů veřejné moci.

[8] V projednávaném případě stěžovatel požadavkům vyplývajícím z břemene tvrzení a důkazního břemene nedostal. Stěžovatel v návrhu jen obecně uvedl, že nakládání s přívěsem je problematické. Takové tvrzení však nevypovídá nic o tom, že by manipulace s přívěsem byla nemožná nebo o tom, do jaké míry je manipulace (právě pro stěžovatele) problematická a znamená případně nepoměrně větší újmu stěžovatele oproti případné újmě osob jiných, ke které by mohlo dojít za situace ponechání přívěsu na jeho současném místě. Stěžovatel dále tvrdil, že v současné době nemá možnost přívěs přepravit či jej někde uskladnit. I toto tvrzení je však dle zdejšího soudu zcela obecné. Není z něj totiž zřejmé, jaké skutečnosti zabraňují stěžovateli přívěs přepravit na jiné místo a z čeho dovozuje nemožnost přívěs jinde

pokračování

uskladnit. Stěžovatel tedy dle Nejvyššího správního soudu ve svém návrhu uvedl jen obecná tvrzení, která ani na výzvu nekonkretizoval a nijak nedoložil; z takových tvrzení nemohl zdejší soud ani usuzovat na vznik újmy stěžovateli a její případnou výši (intenzitu).

[9] Z důvodů výše uvedených proto Nejvyšší správní soud podle § 107 odst. 1 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. kasační stížnosti odkladný účinek nepřiznal. Tím Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. prosince 2015

Zdeněk Kühn
předseda senátu